

3 — НЕШТО ИСПОД СРЦА

Све је то траћење времена – помислио је! Или бар средстава, али начуо је да је инсомнија карактеристика интелигентних људи, па се много не буну.

Рутина је уобичајна. Чека, преврће се, дланови бриде, слуша кишу, неки чудан мирис допире из постеље, све у свему ништа. Устане, погрбљена сенка на зиду ћути и растаче се на храпавој светлости, попије чашу воде, протрља очи, уши, полни уд и врати се у кревет, више нарогушен но кад је устао. Све у свему, ништа, ништа.

А сада, осетио је неку вибрацију под дијафрагмом. Некакав трзај.

Моћ! Празнину!

Читаве ноћи таваница личила је на далека, недовољно мапирана, сазвежђа, мисли су биле растразане, какофоничне, а жена, која му је спавала на боку, као велико страно тело, које га

притиска и одузима и последње делиће неопходне приватности.

А сада, када док га је посматрао како силази из авиона... утроба је певала!

Провиђење! Тај човек је провиђење!

Киша је оплакала улице да његови деликатни табани не би газили овдашњу прашину. Већ на овом удаљености очи су му сијале као неони. Почасна гарда стала је мирно и високо подигла пушке и браде. Како је само диван, док му лице пресецају сенке бајонета.

Врховни Попечитељ пришао му је стоички, усправно, снажно и одсечно, али знао је да је само умиљати робопет пре њим и ништа више. Пред њим је он мека сенка. Вођа једне мале земље, пропалог брака и тврдих усана, погнуте сенке и заљубљених очију.

– Добро је видети те опет, стари пријатељу! – рече му и чврсто му стегну руку.

На то се Калиф само насмешио резервисано. Какве ли окружности!

Химне су биле бучне, фанфора снажна. Заставе су некако природно налегале на ветар.

Уљудан смешак за новинаре. Укочена доња вилица и благ поглед испод ока да народ осети понос. Медији му једу из руку!

Након помало помпезног церемонијала, и правога јата новинарких блицева, пожуре ка лимузини. Црна кожа гломазних седишта пријатно је мирисила, а масажери су тек незнатно брујали. Масивна црна врата залупише се и оставише државнике у приватности, угодне утробе, луксузног аутомобила.

– Да ли ти је драго што ме опет видиш?

Калиф је најпре дуго ћутао, али је на крају попустио.

– Јесте, али зар не претерујеш мало са том драмом?

– Извини, политика упропасти човека. Лако је теби... у твојој земљи нема демократије, а ја стално морам да измишљам нешто да бих остао на власти.

– Хах! Ти ово називаш демократијом?

– Каква таква, али је демократија. Ја ипак нисам доживотни калиф, само обични Врховни Попечитељ!

Ветрови су хучали. Усковитлани ваздух наносио је читаве сметове песка. Град је био сув и трошан. Сваки педаљ траве је увенуо, сваки грумен земље здробио се у фин прах. Нико није ни слутео како ће се све променити преко ноћи. Корита некадашњих великих река, служила су као уточиште за бескућнике и псе луталице. Киша није пала ко зна колико дуго. На врховима солитера, чија је површина била изобразана ветром и песком, још су се виделе платформе, где су људи, уз плес, пој и ритуале, чекали кишу, док је још помало и било. Сада су запустели, више није било сврхе. Ни једна једина кап и већ годинама тако.

– Ти си последња нада за ову земљу! – одговори Врховни Попечитељ

– Знам! – смирено узврати Калиф.

– Ти си и последња нада за мене! – пошто је претходно облизао усне и напавио подужу драмску паузу.

– Патетишеш... – узврати Калиф

– Сећаш ли се када смо заједно лежали на плажи у твом Калифату. Читава плажа од 100 километара само за нас двојицу.

– Лепо то време беше. – уздахну Калиф.

– Лако је теби, стотине дечака, стотине девојчица, а ја тек понекад на свега пар година, могу да променим жену. Онда медији брује, Попечитељ опет променио жену, а то што њој оставим стан у елитном делу граду, за то нико ни хвала да ми каже. Мрске су ми постале те жене и девојке, немају то... то нешто.

– Хоћеш да кажеш да ја имам?

– Да! И није само курац у питању, има ту нечега више. Нечег недодирљивог. Када си ту, ја тебе као да удишем.

– Испашће још да ме волиш.

– Тако је. – рече узбуђено, прекинувши Калифа у пола реченице.

– Докажи! – дода Калиф, извадивши из пустињских хаљина свој набрекли уд.

На тргу испред скупштине, стотину хиљада људи. Жена, деца, стараца, радника, френетично је викало, «Прогрес,

прогрес». Било је дирљиво видети ту дечицу, са сузама у очима, како машу папирнатим срцима и портретима Врховно Попечитеља. Мада, тешког срца морам признати, да би се неком читаоцу из прошлости згадило од овог призора. Након велике Суше, Велике Глад и Куге, људи су били приморани на очајничке мере. Већина популације морала је да прође уметање гена, како би преживела. Нажалост, није било довољно новца, па је реч било о обичном уметању гена животиња. Крајњи резултат био је да су већина обичног света, добили некакве животињске одлике, а будући да је Врховни Попечитељ одредио да примарни геном за уметање буде свињски, јер реч је о надасве паметној и издржљив животињи, многи су развили меке њушке, мало дуже уши, кљове које су благо штрчале из устију, и благо гроктање приликом говора. Богати слој наравно није имао ових проблема, технологија која је примењена на њима, била је далеко савршенија.

Велика црна лимузина, зауставила се пред масом. Клицање је постало убедљивије, када су угледала Врховног Попечитеља,

коме су усне цаклиле на сунцу и његовог политичког партнера чувеног Калифа. Врховни Попечитељ узне реч:

– Браћо, спас је дошао! Видете ове ховеркрафтове над вама, они су крцати воде. Наш пријатељ, велики Калиф, донео нам је ово благостање. Они су некада били пустињска земља, али сада је њихова технологија толико унапредовала, да малтене и из песка могу створити воду. Они ће снабдети ову жељну земљу. Наша поља поново ће процлијати, наши усеви опет ће се зазеленити, за стварно мизерну надокнаду, коју ћемо плаћати великом Калифату. Ево браћо, већ ми је непријатно, због овако добре погодбе.

А народ, ко народ, клицао је и гроктао.

Но у аудиторијуму нашео се и једна обична хуља од човека и из свег гласа повикао:

– Превара, превара, нека нам дају технологију када су већ толико добри, па нека ми сами правимо воду из песка!

Попечитења стегну нешто испод срца. Народ стегну нешто испод срца. Разјурена гомила сјури се на тог јадника, у свом

праведном бесу, заби своје зубе у његово месо. Најачи међу њима кљовама му пробише ребра, а најслабији пак, растрзаше одећу само. Јаукао је нитков, док су му комади меса, падала са тела и праћали се на асфалту као рибе. Полиција мирно је посматрала ову сцену, а политичка елита на подијуму аплаудирала је, храбром народу.

Када су се јауци стишали, Врховни Попечитељ испра грло, и таман када је заустео прву реч, као да је осетио једну кап, како је пала са неба право на његово чело.